

Aandenken aan
de Heer

JULIEN CRIVIT

echtgenoot van Mevrouw
Simonne Dejonghe

geboren te Aartrijke de 18 december 1922 en
godvruchtig overleden in de St.-Jozefskliniek
te Oostende de 28 maart 1986,
gesterkt door de H. Ziekenzalving.

De liefde is lankmoedig en goedertieren ;
de liefde is niet afgunstig,
zij praat niet, zij beeldt zich niets in,
(1 Kor. 13,4)

Hij had de zware last op zich geladen
een eertlijk mens te zijn in woord en daad.
(M. Gijsen)

Heel jong nog, trok je met je vader, je broer en
zovele anderen uit deze streek naar Frankrijk, naar
de bieten. Je verhalen zullen ons altijd bijblijven.
Lange dagen vol hard labeur, lange periodes weg
van huis. Maar ook de Franse levenslust ...
Duitsland en meer verhalen. Het contact met
vreemde nationaliteiten, Polen, Joegoslaven, nipa-
nimay ... Een stiel leren op je zeventwintigste,
een eigen zaak opbouwen, een zware verantwoor-
delijkheid. Veel de baan op, dikwijls weinig tijd voor
jezelf, je gezin, het doet je slijten voor de jaren.

Je huis stond open en weinigen kwamen je ver-
geefs wat vragen. Je was ook zo graag onder de
mensen. Buren, plakkers, dienders, metsers,
kaarters, vinkeniers, crossers, renners ... het waren
je vrienden. Al werd het contact soms gelegd met
luide stem, een flinke dosis mensenkennis was je
niet vreemd.

**Thuis werd luidop gezegd wat scheef zat. Ook jij
vond dat beter dan alles in te slikken om dan later
venijnig te doen. Koppig zijn hoorde er niet bij, je
kende ons beter dan we dachten. En begrepen we
elkaar niet altijd even goed, er werd wat afge-
lachen, jij wist het al eens goed te plaatsen.
Mogen opgroeien in een liefdevol midden. De kans
krijgen je eigen weg te gaan. Je kan er nooit genoeg
voor danken.**

Je leerde ons ook te reizen, te genieten van de
mooiste landschappen, contacten te leggen met
vreemde mensen. Je voelde je overal thuis. Herin-
neringen die onuitwisbaar zijn.

Je kreeg het niet voor niets, de pijn werd je niet
bespaard. Twee kinderen zien sterven, dat moet je
tekenen. Je broer, ondanks alles je compagnon,
zien wegvallen evenals enkele goede vrienden, dat
doet je geen goed. Verplicht worden om, onder
druk, je levenswerk te moeten afbouwen, mensen
waaraan je gehecht was te moeten ontslaan, dat is
een stuk van jezelf verliezen. Jij alleen weet hoe erg
je er onder leed.

Je verliet ons vroeg, te vroeg. Er was nog zoveel te
beleven, er was nog veel te vertellen, er was nog
zoveel te vragen. Maar, zoals je zelf dikwijls zei, wat
we gehad hebben, kan men ons niet meer af-
nemen.
Dag pa.

Simonne Dejonghe,
Robert en Inge Crivit-Seynaeve, Anne,
Franky en Rita Salembier-Crivit, Ruben en Rutger,
De families Crivit, Wybouw, Dejonghe
en Vandenberghe *danken U.*

Rouwl. Vanroose

druk raf vlamynck eernegem